

Arrest

nr. 149 989 van 27 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DIBI loco advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
Blijkens de bestreden beslissing hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of*

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name problemen met de familie L..

Hun eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 14 januari 2015 niet in overweging genomen aangezien eerste verzoeker A.D. geen bewijzen neerlegde van hun problemen met C. en zijn familie en verzoekers omwille van deze interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen beroep konden doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Er werd eveneens geoordeeld dat de problemen die verzoekers kenden als Roma met Albanezen bezwaarlijk gelijkgesteld kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve werd tevens gewezen op de objectief verbeterde veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo en op het feit dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet van die aard, intensiteit en draagwijdte zijn om als vervolging te worden beschouwd, noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Eerste verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Het beroep van tweede verzoeker A.B. werd verworpen bij 's Raad arrest nr. 141 548 van 23 maart 2015.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een origineel medisch attest d.d. 19/6/2014 volgens welke eerste verzoeker als gevolg van maagproblemen in het ziekenhuis werd behandeld; fotokopieën van: een brief van de Kosovaarse politie d.d. 23/6/2014 waaruit blijkt dat eerste verzoekers dossier naar het parket werd doorgestuurd, eerste verzoekers verklaring die hij heeft afgelegd bij de politie d.d. 19/6/2014 nav zijn confrontatie met E. en L. L. die dag, een beschrijving van de confrontatie tussen eerste verzoeker en de L.'s op 19/6/2014 door de Kosovaarse politie d.d. 23/6/2014 volgens welke eerste verzoeker en zijn tegenstanders werden gehoord door de politie en waaruit tevens blijkt dat het dossier aan het parket werd overgemaakt, een politierapport d.d. 19/6/2014 waaruit blijkt dat eerste verzoeker na gehoord te zijn door de politie in vrijheid werd gesteld, een proces-verbaal d.d. 19/6/2014 en enkele foto's van eerste verzoeker en zijn belagers.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht.

Waar verzoekers volharden dat er geen voldoende beschermingsmogelijkheden werd geboden door de politie, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 141 548 van 23 maart 2015 in hoofde van tweede verzoeker waarin reeds geoordeeld werd dat verzoeker er in casu niet in slaagt aan te tonen dat hij voor zijn problemen met C., voor zover geloofwaardig, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de Kosovaarse lokale en/of hogere autoriteiten. Zo oordeelde de Raad als volgt: “ (...) Verzoekende partij slaagt er in casu echter niet aan te tonen dat zij voor haar problemen met C., voor zover geloofwaardig, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de Kosovaarse lokale en/of hogere autoriteiten. Zo wijst de bestreden beslissing, alwaar verwezen wordt naar de bestreden beslissing in hoofde van de broer van verzoekende partij waartegen geen beroep werd aangetekend, zoals ter terechtzitting wordt toegelicht op het volgende: “Zo blijkt uit uw verklaringen en deze van uw broer dat de politie u meteen ter hulp kwam toen u werd aangevallen door de drie neven, ze u begeleidde naar het ziekenhuis en u vervolgens op het politiebureau een klacht indiende. De drie mannen werden aangehouden en gedurende enkele dagen vastgehouden. Ook toen M.(...) u en uw broer had bedreigd en na het incident waarbij u en uw broer en M.(...) elkaar sloegen, kwam de politie steeds tussenbeide en legde u steeds verklaringen en klachten neer (CGVS, p. 4, 5-6; CGVS B.(...), p. 5, 6-7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, in het kader van uw baan voor de Lokale Raad voor de Openbare Veiligheid (KLSP, Komitetet Lokale për Siguri Publike) met de politie samenwerkte en u de agenten die uw klachten behandelden, kende (CGVS, p. 6). U stelde dan ook dat de politie steeds bereid was u te helpen en ze u wilde beschermen (CGVS, p. 8). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt

daarnaast dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2015 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP immers beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op deze informatie kan geconcludeerd worden dat u, ook als Roma, in geval van problemen met Albanezen (of anderen) voor de nodige bescherming een beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uw verklaring dat de politie u evenwel niet dag en nacht kan beschermen en u niet overal kan begeleiden (CGVS, p. 8) kan geen ander licht werpen op deze bevinding. Bescherming hoeft immers niet absoluut te zijn. Afdoende bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u of uw familieleden belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. (...)”

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, hetgeen in casu evenwel niet het geval blijktens de bestreden beslissingen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

De algemene informatie van verzoekers aangaande de situatie in Kosovo betreffende de beschermingsmogelijkheden, vermag geen afbreuk te doen aan het gegeven dat de politie in casu wel degelijk zijn opgetreden en dat ze steeds bereid waren hen te helpen en hen wilden beschermen. Bovendien ligt de informatie waarnaar verzoekers verwijzen in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. Verzoekers slagen er aldus niet in aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal foutief is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zegt te vrezen.

Dit besluit wordt ook gedragen door de door hen neergelegde documenten. Hieruit blijkt immers eens te meer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de Kosovaarse beschermingsmogelijkheden. Zo kwam een politiepatrouille tussen bij de confrontatie tussen eerste en de L.'s, werden eerste verzoeker en zijn belagers ondervraagd, werd een getuige gehoord, kreeg eerste verzoeker medische verzorging, werden zaken in beslag genomen en werd het parket op de hoogte gebracht.

De verwijzing van verzoeker naar algemene informatie aangaande bloedwraak in Kosovo, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen vermits deze niet ingaan op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo.

Verzoekers maken voorts nog op algemene wijze gewag van discriminatie, zonder evenwel aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat zij valt onder het toepassingsdomein van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers maken aldus op generlei wijze aannemelijk dat hun asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond.

In de mate verzoekers kritiek uitoefenen op het gegeven dat Kosovo voorkomt op de lijst met veilige landen, dient erop gewezen te worden dat de Raad niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. De verwijzing van verzoekers naar het gegeven dat Frankrijk Kosovo geschrapt heeft van de lijst veilige landen, is te dezen dan ook niet dienstig.

Waar verzoekers verwijzen naar de slechte leefomstandigheden van de Roma, merkt de Raad op socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat ze in Kosovo in dergelijke omstandigheden zullen terechtkomen nu ze zich louter beperken tot het verwijzen naar algemene informatie.

4.2. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die

aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de gegevens van het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2015, stellen verzoekende partijen te volharden in het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 17 juli 2015 slechts volharden in hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 23 juni 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS